

[Hartvig Frisch.]

som disse siamesiske Tvillinger, de har været hidtil. De vil selvfølgelig i højere Grad kunne operere paa egen Haand, fordi deres Samvirken i Landstinget ikke mere spiller nogen politisk Rolle. Over for de Bemærkninger, der er fremkommet angaaende Oppositionens nye Stilling, kunde jeg have Lyst til at sige, at man har Indtrykket af, at de Herrer fra den anden Side i Salen er lidt uvante med at være rigtig Oppositionsparti. Maaske kunde jeg have Lov til som Medlem af et Parti, der er et gammelt Oppositionsparti, og som har kendt Oppositionens Vilkaar uden at have noget Landsting at støtte sig til, at komme med et lille Raad til disse Partier i den nye Situation. Det er nu forbi med den gamle Form for Vigtighed, som disse Partier har tilladt sig, naar de stod op over for Regeringens Love og erklærede, hvordan de vilde sætte sig paa dem i Landstinget. Det kan de ikke mere gøre. Men paa den anden Side er der jo i høj Grad Opgaver. Det, det gælder om, er simpelt hen at lægge an paa at blive dygtigere, at argumentere bedre, at blive saglig stærkere i de Forhandlinger, der kommer, fordi det udelukkende vil være paa den saglige Dygtighed, Oppositionen kan udrette sit velsignelsesrige Arbejde. Her er selvfølgelig en Mark, som jeg ogsaa tænker, at Oppositionen med de mange dygtige Medlemmer, den har, vil tage ind og rendyrke. Naar jeg siger dette, er det selvfølgelig ikke for Regeringspartierne Skyld, for dem kan det jo være ligegyldigt, men for de paagældende Partiers egen Skyld synes jeg, at det vil være heldigt, at de som rigtige Oppositionspartier indretter sig paa, at nu er denne nye Tid indtraadt, og nu kommer de nye og vigtige Opgaver.

Regeringen tilbyder selvfølgelig saglig Forhandling om ethvert Lovforslag, og det ganske uanset, om Oppositionen vil løbe sammen eller vil angribe adskilt. Hvad det maa komme an paa, er, at man i Udvalgene underkaster ethvert Lovforslag en saa udtømmende og saglig Forhandling som muligt.

Der synes i Øjeblikket, som jeg ogsaa før lige nævnte, at gøre sig en vis Isoleringstendens gældende hos Venstre. Man hører denne Tanke om den rent liberalistiske Politik fremsat ikke blot fra det ærede Medlem Hr. Erik Eriksens Side, men ogsaa fra den anden Side hører man Isoleringstanken fremsat — jeg tænker paa det ærede Medlem Hr. Duborg —, og disse Betragtninger er ofte iblandet temmelig skarpe Bemærk-

ninger over for Det konservative Parti. Jeg ser f. Eks., at man i „Langelands Avis“, vendt mod de Konservative, udtaler, at man ikke ønsker at samarbejde med et Parti, som vil bringe Venstre i „Højfinansens og Storindustriens Skruestik“ — man faar et vist Indtryk af, at i den Skruestik har de været før. Det tilføjes saa i Artiklen, at man selvfølgelig vil arbejde sammen med Partiet, hvor det er rimeligt, „men dette betyder ikke „fælles Front“ eller „fælles Strækmarch“ — for at tale i et Sprog, som Hr. Christmas Møller kender ifølge sin nære Forbindelse med det nazistisk uniformerede „K. U.““ Og til Slut hedder det: „Venstre-Demokratiet bør være klædt i hjemmegjorte Stoffer. De klæder dets Jævnhed bedst, og de holder længst.“ Det synes jeg var en meget interessant Oplysning at faa fra et Venstreblad. Ellers angriber man jo fra den Side Valutacentralen og de Stoffer, vi laver herhjemme, paa det heftigste, men nu fik vi altsaa at vide, at de hjemmegjorte Stoffer klæder bedst, og de holder længst.

Der er af det ærede Medlem Hr. Duborg, ogsaa støttet af „Langelands Avis“, udkastet den Tanke, at Venstre i højere Grad skulde arbejde paa at blive Provinsens Parti. Man skulde gøre sig klart, tilraades det, at ganske vist er selve Landbrugets Udøvere i dette Land procentvis ikke saa stor en Del af Befolkningen, som de hidtil har været, men naar man tager de Kredse, der er direkte afhængige af Landbruget, med, vilde der kunne skabes en stærk Front, og her burde Venstre sætte ind. Over for denne nye Tanke vil jeg gerne sige, at Venstre her vil komme paa en Prøve. Den Kreds, Venstre ved de senere Valg i særlig Grad har mistet, er Stationsbyernes Befolkning. Hovedstadens Befolkning gik jo først, saa kom Provinsbyerne, og nu ved sidste Valg er Turen kommet til Stationsbyerne. Mon ikke Venstre, hvis de virkelig tænker sig at føre en saadan Provinspolitik, samtidig skulde tænke sig en Smule om, hvad angaar deres Stilling til saadanne Spørgsmaal som de faste Ejendomsskatter, Beskæftigelsesspørgsmaalet og Lønsørgsmaalet? Jeg tror, at det i Virkeligheden er her, Skoen trykker. Hvis Venstre havde opretholdt den sociale Linie, som var karakteristisk for Partiet i dets gamle Dage, havde de vist kunnet fastholde i hvert Fald Stationsbyernes Befolkning, som er saa nær knyttet til Landet, men med den Stilling, de har taget i disse vigtige Spørgsmaal, har de jo direkte vist disse Vælgere fra sig, og i de Taler,